

Školní svět

Ročník: 1. Číslo: 3. Červen 2013 Občasník Cena: 5 Kč

Zvláštní vydání u příležitosti Mezinárodního týdne čtení dětem probíhajícího ve dnech 1. - 7. června 2013.

Byl jednou jeden počítač...

Byl jednou jeden počítač

David Pospíšil, 6. třída

Malý Karlík onemocněl a musel celý týden proležet v posteli. Jednou, když v teplotách usnul, zdál se mu podivný sen.

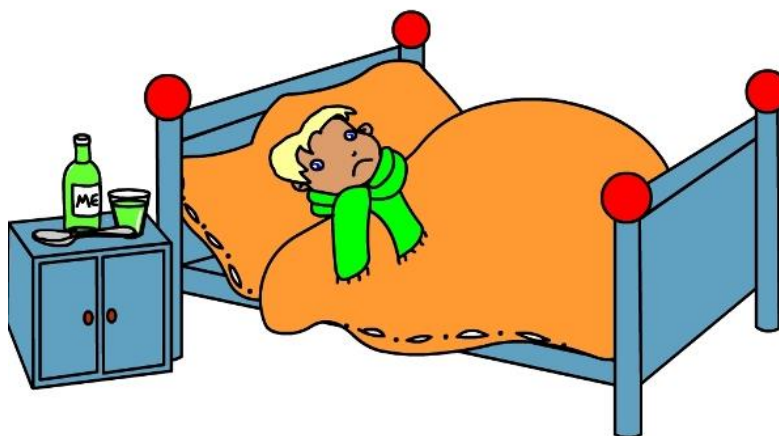
V jeho dětském pokojíku se zjevili tři skřítkové. Šamšula, Bambula a Kulík se jmenovali. Věděli, že Karlíkovou nejoblíbenější hračkou je počítač. A taky věděli, že chlapec je lakomý a nechce jej půjčit ani své sestře Sáře. Stále se s ní dohaduje, a dokonce i pere. Skřítkové chtěli, aby Karlík sestře určil nějaký čas, kdy by si mohla hrát na počítači své hry. Karlík váhal.

Šamšula mu ale řekl, že pokud neposlechne, Bambula nasadí do jeho počítače vir, který mu všechny jeho hry vymaže. Karlík opět nic.

Najednou to v jeho počítači zarachotilo, zapraskalo, na monitoru se objevily dvě velké svítící oči a pak zčernal. Karlík se vylekal. Jeho nejoblíbenější hračka se pokazila. Plakal, prosil, že už Sáře vymezí čas, ale nikdo jej neslyšel.

Až po nějaké době skřítek Kulík zaslechl zoufalý pláč. Chlapci slíbil, že s virem zkusí skřítkové bojovat. A povedlo se.

Karlík se celý zpocený probudil a slíbil si, že i když to byl jenom sen, že Sáře nebude bránit hrát si na počítači taky.

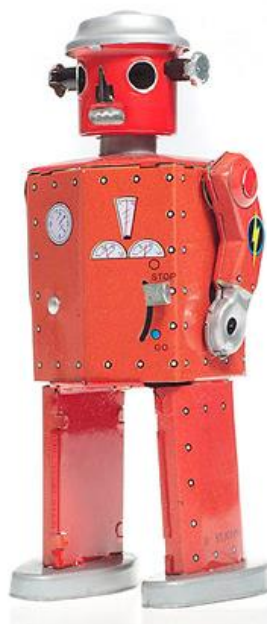
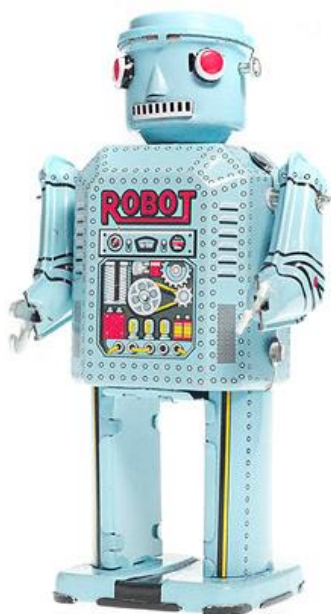
Válka počítačů

Matěj Plewa, 6. třída

Jednou se Karel, žák 5. třídy, procházel po náměstí, když tu něco zahlédl. Byl to černý počítač LG. Karel si vzal počítač domů. Hned jak přišel domů, tak počítač zapnul. Když se Karlovi načítal internet, vyskočilo mu nějaké okno. Karel ho nečetl, dal automaticky OK. V tu chvíli ještě nevěděl, co udělal. Všechny computery na celém světě se změnily v roboty, kteří chtěli ovládnout svět.

Lidé si nevěděli s roboty rady, válku prohrávali. Po osmi letech válčení roboti dobyli Ameriku, teď se chystali na Evropu. Vtrhli do celé Evropy včetně České republiky. Tou dobou si Karel večer četl. Najednou ho přepadl zezadu robot, který se ale z ničeho nic rozpadl. Karel zjistil, že robotům vadí, když někdo před nimi čte. Tak všichni začali číst. Lidé začali válku jasně vyhrávat. Po dalších pěti letech bylo po válce, lidé vyhráli.

Karlovi byl udělen řád T. G. Masaryka i přesto, že to vlastně celé způsobil on. A od té doby už nikdo nehraje na počítači, ale všichni si čtou.

Byl jednou jeden počítač

Kryštof Bartošek, 6. třída

Jednoho dne hrál Jiřík na počítači. Vybral si hru Mário, když se mu najednou zakouřilo z počítače a shořela v něm grafická karta.

Jirka si ale hlavu nelámal. Zašel do bazaru a koupil si novou. Jakmile přišel domů, poprosil tátu, aby mu ji namontoval. Ten tak učinil. Instaloval mu ji a potom odešel do práce.

Jiří spustil PC a lekl se tak, že se málem počůral. Jeho počítač se proměnil v robota a řekl: „Ahoj, já jsem Prim z planety 89.“ „A já jsem Jirka z Doks,“ odpověděl chlapec. „Půjdeš si na mně zahrát?“ řekl Prim. Jiřík samozřejmě souhlasil, a tak každý den po škole Jirka hrával hry na Primovi.

Jednoho dne si Jirkova máma všimla, že dostává čím dál tím horší známky a že tráví stále více času u počítače. Řekla mu: „Dostaneš-li na vysvědčení trojku, Prim půjde z domu.“ Byl už týden před čtvrtletními pracemi a Jirkova máma říkala: „Jirko, uč se, nebo dostaneš z prověrky špatnou známku.“ Ale Jirka ji neposlechl a hrál na Primovi dál a dál. Už tady byl den, kdy Jirka psal test, a přesně jak jeho máma řekla, dostal za tři. Proto udělala to, co slíbila. Vzala mu Prima.

Jirka prosil, ale máma mu na to řekla: „Až ti bude vycházet jednička nebo dvojka, pak ti ho vrátím.“

Prim kolikrát ze skříně utekl, ale Jirka se poučil a řekl mu, že ne a že nechce skončit u lopaty, a proto se radši bude učit. Máma to slyšela, otevřela dveře a objala ho.

Jirka na konci roku dostal samé jedničky a maminka mu Prima vrátila.

Byl jednou jeden počítač

Nikol Joneková, 6. třída

Dne 14. 8. 1863 se mi splnil sen. Rodiče mi koupili počítač.

Naše rodina byla strašně moc zastaralá, protože moji spolužáci měli počítač už v osmi letech a já jsem ho dostala až ve čtrnácti. Byla jsem velmi natěšená a šla jsem se zeptat otce, jestli bych ho už mohla používat. Ten se na mě podíval a řekl: „Počítač dostaneš, až budeš pořádně makat na poli a učit se!“ Byla jsem naštvaná, protože jsem měla tak jemnou kůži a pleť, že kdybych jenom šáhla na práci, ihned bych měla osypané celé tělo. A učit, to se mi nechce, nikdy nechtělo a ani nebude chtít. Něco mě ale napadlo! Otec má jet do města na trh a já můžu počítač nenápadně otevřít a potom ho zase schovat.

Když otec odjel, ihned jsem počítač začala rozbalovat, skládat a bylo to. Než jsem počítač zapnula, začal na mě mluvit a říkal, že jsem ho osvobodila a za to bude můj věrný kamarád a bude mi plnit jakákoli přání. Byla jsem šťastím bez sebe a hned jsem věděla, co bude moje první přání. Přála jsem si, aby se ke mně ostatní nechovali jako k malé a respektovali mě. Počítač mi všechna přání splnil, ale s tím, co jsem si přála, vás nebudu zatěžovat.

Posuneme se trochu dopředu, do doby, kdy počítač občany našeho města začaroval tak, aby mu všichni dělali sluhy a mně to přišlo úplně normální. Jakmile jsem dosáhla plnoletosti, přestalo kouzlo na mě a mou rodinu působit. Všichni se sešli v naší skrýši, která sloužila předkům jako sklep. Začali jsme se domlouvat, jak počítač přelstít. Po dlouhých hodinách jsme se domluvili, že se budeme stále chovat začarovaně, ale ve skutečnosti jsme v době, kdy počítač spal, probouzeli z očarování postupně všechny náš lid.

Jakmile byl lid probuzen, dostali všichni brnění ze skla a alobalu. Hromadně jsme se vydali za počítačem. Všichni jsme vtrhli do jeho pokoje, ale když nás chtěl znova očarovat, kouzla se odrazila od našich obleků a počítač se sám zničil.

Od té doby jsem už poslouchala rodiče, plnila jsem všechny povinnosti a na nějakou techniku jsem si ani nevzpomněla.

Byl jednou jeden počítač

Lucie Mertová, 6. třída

Ve vesmíru na neznámé planetě žijí nadpřirozené pohádkové bytosti. Většinou zapomnětliví skřeti zelené barvy, kteří jsou asi jeden metr vysokí.

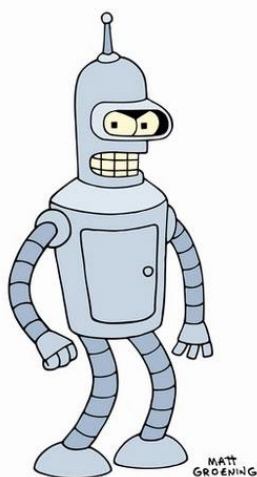
Na planetě žije i čarodějnice Habudíra. Je hodně slavná, protože vynalezla plno užitečných věcí. Jednoho dne si ale řekla: „Musím vymyslet něco nového. Třeba stroj, který by uměl počítat, přemýšlet, mluvit a všem skřetům by připomínal, co mají udělat.“

Habudíra stroj vyrobila a pojmenovala ho počítač. Jí i všem skřetům hodně pomohl. Jednou ho ale půjčila kouzelníku Ondrášovi. Ten na Habudíru žárlil, protože vyrobila stroj, který se skřetům líbil více než jeho vynálezy. Proto vyrobil chodící a sloužící železnou postavu a říkal jí robot.

Aby robot poslouchal, tak musel někdo co deset hodin otočit klíčem, který měl na zádech. Ondráš, protože byl zapomnětlivý jako ostatní skřeti, zapomněl robota natočit a on potom vůbec neposlouchal. Jenom dělal neplechu a znečišťoval planetu. Odhazoval papírky a obaly od bonbónů a páčil lesy. Nikomu se to nelíbilo a všichni byli naštvaní. Ondráš to chtěl napravit kouzlem, protože mu bylo přírody líto. Zapomněl si ale brýle a kouzlo popletl. Místo toho, aby robota odčaroval, tak vykouznil ještě jednoho.

Habudířin počítač Ondrášovi poradil zaklínadlo, které roboty odčaruje na jinou planetu. Kouzlo fungovalo a roboti zmizeli.

Od té doby si skřeti počítačů a Habudíry hodně váží, protože kdyby jich nebylo, tak by celá planeta skončila špinavá.

Byl jednou jeden počítač

Tereza Chrobáková, 9. třída

Byl jednou jeden počítač, který se jmenoval Komp a společně s dalšími počítači žil v zemi, které se říkalo „Kyberworld“. Byla to třetí nejdůležitější země vesmíru, hned po Človíčkově a Pohádkově.

Kompa jsme zastihli právě ve chvíli, kdy plánoval vysněnou dovolenou, nebo - li svatební cestu, se svou milou a nerozlučnou družkou Myší, bez níž by byl v životě „jako bez ruky“, byli spolu již 7 let. Měli se tak rádi, že jim dokonce začalo fungovat i „bezdrátové spojení“. Vybrali si společně Pohádkov, kde mohli prožít spoustu dobrodružství a zábavy. Vše bylo skvěle zajištěné, když tu najednou zavolal Děd Vševěd, hlavní organizátor cestovní kanceláře Pohádkova, a oznámil jim, že ubytování v bažině u Shreka a Fiony musí být zrušeno, protože Shrek dostal střevní virózu a celý objekt musel být uzavřen z důvodu nebezpečí zvýšených střevních emisí. Víc už jim nemusel dít vysvětlovat. Komp a Myška si barvitě uměli představit, co udělají Shrekovy střevní problémy s okolím.

Vševěd jim nabídl náhradní ubytování v Perníkové chaloupce za Devatero horami, to však Komp i Myška odmítli, protože se minule pohádali s Ježibabou. Odmítla jim totiž poskytnout „hrnečku vař“ a „ubrousku prostří se“ a tím porušila podmínky „all inclusive“. Nakonec se s Vševědem domluvili na ubytování ve Wonkově továrně na čokoládu, kde měli zajištěnou jak stravu, tak i doprovodný program a wellness.

Komp a Myška dorazili na místo. Koupali se v čokoládovém jezírku, skákali z čokoládového vodopádu, vyšplhali na Nugátovou horu, nechali se obskakovat Umpalumpy (domorodými trpaslíky) a povečeřeli se samotným Willy Wonkou, majitelem celého objektu. Ten byl jako vždy dokonalý, hlavně jeho zářivý úsměv, není divu, vždyť to byl syn pyšného zubaře.

Vše bylo fajn až do chvíle, kdy čokoláda zalepila Kompovy obvody, což umožnilo nejhoršímu viru „Trojskému koni“ napadnout jeho systém. Bylo nutné vyhledat lékaře. Myška okamžitě nastartovala vypůjčený Aladinův kouzelný koberec a vydala se na cestu. Letěla tak dlouho, až v koberci došel kouzelný prach, a tak nouzově přistála v Bradavicích, tam potkala Harryho Pottera s jeho kamarády Hermionou a Ronem, kteří se zrovna snažili překazit zlověstné plány krutého lorda Voldemorta. Našli si čas a sehnali jí náhradní dopravní prostředek a to létající koště „Nimbus 2000“. To byla pecka! Teď se jí to cestovalo mnohem lépe a rychleji! Myška brzy našla slavného doktora Dolittela, který zrovna ošetřoval nemocného potkana. Nebyl to jen skvělý lékař zvířátek, ale vyznal se i v počítačové technice, a když byla myška na řadě a vysvětlila doktorovi celou situaci, naordinoval Kompovi 3x denně Antivirus.

Komp se brzy pročistil a společně s jeho milovanou Myškou strávili zbytek dovolené bez dalších pohrom.

Ještě dnes, po 12 týdnech, vzpomínají na příjemné a dobrodružné zážitky z pohádkových líbánek. Příští rok vyzkoušejí výlet do Človíčkova, ale to už budou tři. Očekávají totiž přírůstek do rodiny a to malou, ale multifunkční Klávesnici.

Byl jednou jeden počítač

Markéta Kováčová, 9. A třída

V jednom lese žila jedna mladá čarodějnice Roxana, která měla špičkově zařízenou chajdu. Jednoho dne se rozhodla vydat do velkoměsta, aby poznala nové vynálezy a nové trendy. Vyskočila na košťátko a fičela.

Jako první si všimla obchodu Electroworld a řekla si, že ho navštíví. Když mladá čarodějnice do obchodu vkročila, lekla se samootevíracích dveří a na chvíli se zajímala o to, jak fungují. Viděl jí prodavač, který zrovna chroustal arašidy a zeptal se jí, jestli s něčím nepotřebuje pomoci. Čarodějnice se rozhlédla a nejsympatičtější jí přišel počítač, ale nevěděla, co to je. Zeptala se prodavače a ten jí to vysvětlil. Čarodějnice věděla, že to musí mít. Prodavač jí tedy „Počik“ (jak mu ihned začala důvěrně říkat) prodal a dal jí k němu i klávesnici a myš. Čarodějnice měla plné ruce tašek a krabic, a proto co nejrychleji nastartovala svoje koště na větrný pohon a odletěla domů natěšená, že vyzkouší svůj nový přístroj.

Roxana byla nervózní, a tak se hned pustila do vybalování. V krabici našla manuál a strašně moc drátů a součástek. V manuálu stálo: Počítač složte podle uvedeného návodu a poté zapojte do zásuvky. Čarodějnice se rozhlédla a nikde v chajdě žádná zásuvka nebyla. Uvažovala nad tím, co s tím udělá a najednou ji napadlo, že je vlastně čarodějnice, že si jí klidně může přičarovat. V tom ale přišla na to, že neví, kde má knihu kouzel, protože kouzlo si nepamatovala. Prohrabala celou chatrč, až knihu kouzel našla a zásuvku si přičarovala. Pak počítač zapojila a snažila se ho zapnout. Bohužel s ním Roxana neuměla zacházet a to jí hrozitánsky naštvalo.

Po pár neplatných pokusech se rozhodla zavolat Dubomobilem technika, který by jí s tím mohl pomoci, jenomže zase nevěděla, kde má knihu čísel, proto opět zase prohledala celou chatrč a najednou vidí knihu ležet v koutě. Otevře jí a vidí, že je rozežraná od myši, ale zrovna, když otočila list, to číslo tam bylo. Vzala Dubomobil a zavolala na číslo 37912 na recepci Electroworldu, že jí počítač nefunguje. Ip-recepční jí nabídla, že pošle někoho, kdo Roxaně s počítačem pomůže.

Po několika hodinách čekání konečně zaklepal někdo na rozvrzaná vrátka a Roxana bleskově otevřela vrátka unavenému a potrhanému technikovi. Vtáhla ho do domu a technik začal prohlížet počítač. Po pár minutách technik řekl: „Je to v pořádku. Zapojil jsem vám myšku a klávesnici, takže můžete s počítačem už konečně manipulovat.“ Čarodějnice poděkovala a na oplátku technikovi přičarovala pytel plný zlaťáků. Za to jí byl technik nesmírně vděčný, protože byl strašně moc chudý a teď už konečně dokáže svou rodinu uživit.

Roxana hrála od rána do večera samé hry, dokonce si založila i Facebook, na kterém zveřejnila své nejlepší fotky. Nejraději měla hru Harry Potter, kde byl mladý kouzelník, do kterého se bláznivě zamilovala. Jako další se jí taky zalíbila hra Farm Frenzy, kde je starý farmář, který sadí grafické paměti, procesory a další součástky počítače na polích, nebo taky dojí Internet a kydá Hardware. Čarodějnice byla šťastná, že už se nemusí při pošmourném, deštivém počasí nudit. A hodlá si taky koupit web-kameru a mikrák, aby mohla mluvit se svou kamarádkou Saxanou.

Byl jednou jeden počítač

Michal Adamus, 9. A třída

Žil byl jednou jedeno obchodník se štěstím a ten žil v podivném a kouzelném světě. Byl velice bohatý, protože prodával štěstí. Tento obchodník měl veškeré štěstí uložené na počítači a na flash discích. Měl však mocného nepřítele, kterému se obchody vůbec, ale vůbec nedařily. Byl to totiž obchodník s neštěstím.

Obchodník s neštěstím byl velice žárlivý a chtěl být tak bohatý jako jeho konkurent, rozhodl se mu veškeré štěstí z počítače ukrást a zmocnit se tak světa. Po tři léta a tři zimy uvažoval, po tři jara a tři podzimy si lámal hlavu. Když tu uviděl na internetu inzerát od zlého praducha všech spamů a virů. Poslal mu SMS a praduch ho navštívil. Tento praduch si vyslechl obchodníkův záludný a zlověstný plán, ve kterém se jednalo o to, že nasadí do počítače obchodníka se štěstím mocný vir, který mu veškeré štěstí ukrade, a s pomocí bezdrátového připojení Wifi se štěstí přenesse do počítače obchodníka s neštěstím. Praduch se zamyslel a pravil: „Nu, to by neměl být problém pane, určitě vás nezklamou.“ A praduch se dal do práce. Sedm dní a sedm nocí vymýšlel a programoval tento záludný program, a když už byl s prací hotov, poslal obchodníkovi se štěstím e-mail s nevinným odkazem, na který nevědomý obchodník kliknul a byl z toho obrovský problém. Okamžitě se mu spustil vir vymyšlený praduchem a začal převádět štěstí. Obchodníkovi antiviry se bránily dlouhých dvanáct dní a dvanáct nocí, avšak marně. Obchodník byl v koncích, nevěděl, co dál dělat. Nechal si podle inzerátu na facebooku k sobě zavolat sedm malých trpaslíků - rádců, kteří byli odborníci na počítačové viry a spamy. Každý jeden postupně nad tím vším koumal tři dny a vymysleli každý tři nápady ale nic, obchodníkovo štěstí už skoro z počítače vymizelo a on byl naprosto ztracený, už nevěděl jak dál.

Když tu, kde se vzal, tu se vzal malý skřítek, kterému nikdo nechtěl dát šanci zapůsobit svými antiviry. „Kdo jsi?“ zeptal se beznadějně obchodník. „Já jsem AVG antivirus security,“ odpověděl skřítek. „Chtěl bych vám pomoci,“ řekl, „asi vím, jak ten váš vir zničit,“ dodal nejistě. „Jak?“ zeptal se nadějně obchodník. „Vymyslím nový antivir speciálně jenom pro vás pane,“ řekl malý skřítek. „Opravdu? To byste dokázal?“ otázal se. „Zkusil bych to,“ odpověděl. Potom si obchodník se štěstím vyslechl informace o jeho programu a dodal skřítkovi veškeré potřebné finance a materiál. Už to bylo sedm dní, skřítek nikde. Obchodníkovi už nezbývalo mnoho síly a jeho počítač už fungoval jen v úsporném režimu. Když po dalších sedmi dnech přiběhl skřítek s flash diskem a ten flash disk zastrčil do obchodníkova počítače, spustil antivirus, který sváděl dlouhou a ukrutnou bitvu s nepřítelem. Bylo to velmi napínavé. Chvíli měl antivirus navrch, a chvíli zase ne. Mezitím tuto bitvu sledoval praduch společně i se zlým obchodníkem, začali se potit a pomyslili si, že je jejich plán u konce. Byli našťvaní a vystrašení, co s nimi bude, pokud neukradou štěstí. Zemřou snad? Půjdou do vězení? Nechtěli na to moc myslet a dál se klepali u počítače a sledovali monitor, až je bolely oči. Není divu, seděli tam už spoustu dní. Po 12 dlouhých dnech a 12 probdělých nocí u počítače byli už úplně vyčerpaní. Museli však sledovat, jak to dopadne, jelikož to pro skřítku s obchodníkem se štěstím vypadalo dobře. Získali už více než 75% štěstí zpátky, ale věděli, že nemají ještě vyhráno.

Uběhly další tři dny a zlý obchodník s neštěstím a praduch všech spamů a virů byli poraženi. Vystopovala si je aliance taurenů, kteří byli ochránci internetu, a zatkli je. Odvezli je k soudu a odsoudili na doživotí v pekelném vězení, kde museli tvrdě pracovat, dolovali uhlí a kámen. Obchodník se štěstím se radoval, skřítek taky, protože konečně získal uznání a mohl začít pomáhat ostatním. Zlo bylo poraženo a ti dva zločinci po zásluze trpěli.

Byl jednou jeden počítač

Tomáš Staniševský, 9. A třída

Bylo nebylo za sedmero továrnami a sedmero řekami jedno programové doupě a v něm široko daleko ten nejlepší počítač s těmi nejlepšími součástkami na trhu, jako třeba procesorem Intel i7 a grafickou kartou NVIDIA GeForce 660ti, a měl také toho nejlepšího majitele - Tomáše.

Jednoho dne, když Tomáš přišel ze školy a zapnul svůj SkyNet, jak mu s oblibou říkal, se však stalo něco zvláštního. V počítači se ihned po zapnutí spustil nouzový režim s příkazovým řádkem a do něj se samo napsalo: „Já jsem SkyNet a ... tvůj Uchovávám data o ... strategickém ... jaderných ... středního ... někde v Novém Zabezpečení prolomeno, nesmějí ... soubor ... umístěný ve ... Slezská brána!“ Asi po minutě se počítač automaticky vypnul a nešel již znova zpustit. Tomáše to dost vyděsilo, ale rozhodl se, že počká do zítřejšího odpoledne a poté se pokusí jej znovu spustit a že do té doby o tom nebude nikomu říkat. Ještě ten den večer, když si zapnul zprávy v televizi, dozvěděl se, že Severní Korea má připravenou jadernou hlavici dlouhého doletu a že teď už jen hledá soubor, který má v sobě přesné informace o tajné raketové základně poblíž Ostravy.

Den uběhl jako voda, a jakmile Tomáš přišel domů ze školy, hned spustil SkyNet a podíval se, jestli mu něco nenapíše. Počítač opět najel do nouzového režimu s příkazovým řádkem a v něm bylo napsáno: „Včerejší útok hackerů z Koreje se mi podařilo odvrátit, ale zanedlouho najdou způsob, jak překonat mé zabezpečení, a proto se mě musíš vymontovat hard disk a odnést jej do Řepišť na obecní úřad, tam už se postarají, aby skončil v dobrých rukou. Teď se můžeš zeptat, na co budeš chtít, ale moc to neprotahuj.“ Tomáš neváhal a do příkazového řádku napsal: „Co jsi vlastně zač? Nějaký virus, co střeží ta data? Jak dlouho už mě sleduješ?“ Do příkazového řádku se napsalo: „Jsem upravený druh spywaru a ta data střežím již necelý rok. Tvůj počítač byl vybrán, protože je široko daleko ten nejvýkonnější. Data zde byla uložena od doby, kdy jsi mne nevědomky stáhnul s programem Adobe Photoshop. Teď už se ale musím vypnout, protože na druhé polokouli chystají další útok, takže nezapomeň, můj HDD musíš donést na úřad do Řepišť. Vše teď závisí na tobě.“ S těmito slovy se počítač opět vypnul. Tomáš chvíli přemýšlel a poté vymontoval HDD z počítače, sedl na kolo a zavezl jej na onen úřad.

Večer, když Tomáš zapnul televizi, zrovna běžely zprávy a byla tam neuvěřitelná příhoda o tom, že 5 svědků vidělo z ničeho nic z lesa vylétnout 3 rakety, které však měly poruchu naváděcího systému a po vletu do vesmíru odletěly bůhví kam. Více však o tomto případu nemohli mluvit s hlediska utajení informací. Tom už si jen pomyslel, že to nakonec dopadlo dobře, ale že si teď bude muset koupit nový hard disk.

Byl jednou jeden počítač

Denis Rybář, 7. třída

Za sedmero monitory a sedmero klávesnicemi žil byl jeden počítač jménem Pepa. Byl to velice domýšlivý počítač, protože o sobě hlásal, že je nejlepší a nejvýkonnější počítač na celém světě.

Ale jednoho dne se Pepa porouchal, protože se pravděpodobně přehříval, protože jeho majitel Marek na něm hrál hry od rána do večera a od večera do rána. A tak musel jít Marek s Pepou do opravny počítačů jménem U Třech úsběček, která je přes celé město. Marek z toho nebyl dvakrát nadšený, ale jestli chtěl ještě někdy na Pepovi hrát, musel s ním do opravny. Když konečně po dvou hodinách chůze došel do opravny, musel odevzdat Pepu Mirkovi. Ale Pepa nechtěl, říkalo se, že Mirek je zlý a prodá ho do sběru. Marek ho chtěl honem opravit, a tak se mu už nikam nechtělo Pepu nést a dal Pepu Mirkovi.

Když Marek odešel, položil Mirek Pepu na stůl a začal Pepu opravovat. Pepa se cítil čím dál líp, a když si myslel, že je vše v pořádku, tak ho Mirek hodil do pytle a vezl ho do sběrně. Ve sběrně žila stará čarodějnice Magdaléna, která prý žije na světě již sedm století. A tak Mirek odevzdal Pepu Magdaléně. Naproti sběrně žil Mirkův kamarád Radek a ten někdy chodí venčit svého psa Alenku, a když šel zrovna dnes kolem sběrně, viděl, že se uvnitř sběrně děje něco nekalého. Ten počítač na stole mu byl odněkud povědomý, a tak to zavolał Markovi, jestli má doma svého Pepu. Když se to Marek dozvěděl, okamžitě vyběhl z domu a běžel přes celé město do sběrně zachránit Pepu.

Marek dorazil právě včas. Marek věděl, že se Magdaléna bojí papoušků, a tak jednoho pro jistotu vzal s sebou a když vypustil papouška ven z klece, tak se Magdaléna k smrti vyděsila a zbyl z ní jen prach. Když to Mirek viděl, nechtěl ani zaplatit za opravu a utíkal domů. A Marek vzal Pepu a odnesl si ho domů. A od té doby si Marek dává pozor na to, jak dlouho hraje na počítači, aby Pepa už nikdy nemusel do opravny.

A jak tak ubíhaly roky, Marek měl na hraní na počítači Pepovi stále méně času, až jednoho dne už používal Pepu jen na referáty do školy a emailovou poštu. Raději se věnoval důležitějším věcem – rodině a začal chodit ven s kamarády. A žilo se mu dobře, nemusel se starat, jestli bude muset s Pepou do opravny, jestli se nepřehřeje nebo jestli se s ním něco nestane. A Pepa si tak konečně mohl odpočinout.

Byl jednou jeden počítač

Vendula Viktorová, 9. A třída

Jak můžete vidět, tato pohádka je o počítači a jeho kamarádovi Tomovi. Tom na něm trávil spoustu času, místo toho, aby hrál fotbal se svými kamarády. Bohužel pro Toma to nebyl největší problém.

Jednou, když chlapec opět seděl u počítače, uviděl na Googlu, kde právě hledal superhry odkaz na Facebook. Vzápětí ho pan Facebook začal lákat do svého světa.

Pan Facebook je malý, otravný skřítek, který láká děti do té doby, než podlehnou a zamilují si Facebook. První se Tom nedal, ale později, když už nevydržel nátlak pana Facebooka, dostal se do světa, kde se děti ztrácejí a nikdy se už nevrátí.

Jediná záchrana malého Toma byla krásná víla jménem Realita, která dětem ukazovala, co všechno ztratily. Realita už nechtěla dovolit, aby si chlapec opět sedl k počítači, proto další den zavolala na pomoc jeho 3 nejlepší kamarády, kteří jí pomohli Toma vysvobodit. Byli to skřítkové Sport, Práce a Přátelství. A protože byl chlapec velmi statečný a hodný, otevřel všem uvězněným dětem bránu do našeho světa. Víla, která pomohla Tomovi, později zavírovala pana Facebooka a znemožnila mu přístup k počítačové síti. Od té doby si Tom na počítač ani nevzpomněl a tráví čas se svými kamarády.

Jak Evža s Hugem zachránili krále s královnou

Lucie Vaňková, 7. třída

Byl jednou jeden počítač, který se jmenoval Hugo. Měl ještě tři sourozence, se kterými žil v zemi Internetománii. Otce ani matku už neměli, protože jim zemřeli při kruté počítačové válce. Místo nich se starala o Huga a jeho tři sourozence matčina nevlastní sestra Rosie, která děti přímo nesnášela a Huga obzvlášť. Pořád ho sekýrovala: „Vyčisti si monitor!“ A tak to bylo pořád dokola. O Rosii se často říkalo, že je to čarodějnice.

Hugo neměl moc kamarádů díky jeho zastaralým součástkám a pomalým programům. Vždycky si říkal, že to všem natře, až přijde jeho čas. Ale i přesto měl jednu kamarádku. Jmenovala se Evženie, ale všichni jí říkali Evža.

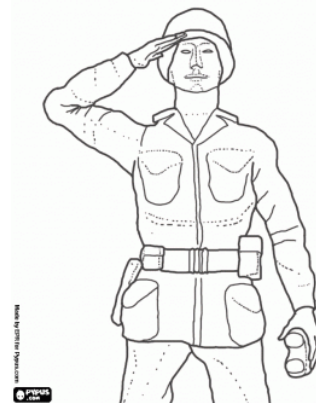
V té době vládl král Seznam V. s jeho paní Mozilou a byl to moc spravedlivý vládce. Všichni ho měli rádi až na jednu osobu, počítačovou čarodějnici Rosii, Hugovu tetu. Rosie se snažila ze všech sil krále Seznama sesadit, ale vůbec se jí to nevedlo.

Každým dnem se blížily velké slavnosti na počest narození princezny Googlinky. Všude bylo hodně práce a všechny počítače měly co dělat, aby byly s přípravami co nejdřív hotovy. Všude se peklo, vařilo, uklízelo, zdobilo, a tak si nikdo nevšiml, že Rosie se zabývá úplně jinými povinnostmi. Chtěla už totiž konečně sesadit z trůnu krále Seznama V. a jeho paní Mozilu. Až totiž vypukne slavnost naplno, vstoupí do sálu jako převlečená služebnice a rychle nasype zavirovaný prášek do sítě a na síť sama královský manželský pár připojí. Rosie ale nebyla jediná, kdo se chtěl ujmout trůnu, vládnout chtěl také Virus III. a i on měl plán, jak se krále počítačů zbavit.

Rosie se se svým plánem svěřila své nejlepší kamarádce čarodějnici Bětě. To ale neměla dělat, protože celý plán si vyslechl za dveřmi Hugo. Ten to ihned napsal Evže na email a oba se dohodli, že něco musí udělat dřív, než bude pozdě.

Konečně nastal den oslav. Hugo a Evža byli ve stěhu. Rosie už se natahovala pro připojení k síti, že ho podá králi a i Virus začal uskutečňovat svůj plán. V tom zasáhly dva malé počítače Hugo s Evža a jimi přivolaní počítačové vojáky. „Králi Seznáme, za žádných okolností se teď nepřipojujte k síti!“ Král nechápal, ale nepřipojil se. „Zatýkám vás, Rosie a Virusi, pro pokus vraždy,“ zvolali počítačové vojáky a odvedli naštvané Rosii i Vir do vězení.

„A teď mi, prosím vás, všechno vysvětlete,“ řekl vyděšený král. Počítače Hugo a Evža mu předvedly prezentaci, ve které vyprávěly celý příběh. Když skončily, zeptal se král: „Takže, kdyby nebylo vás, mohli jsme já i Mozila být po smrti. Za to si zasloužíte odměnu,“ řekla královna Mozila a nařídila dětem nainstalovat super moderní programy, které z nich udělaly nejmodernější počítače, které chtěly mít doma všechny děti.

Byl jednou jeden Počítač

Kryštof Adamus, 7. třída

Před mnoha a mnoha lety v jednom království Computerland žil král, kterému se narodil syn. Syn se jmenoval Počítač. Při oslavách se sešlo mnoho lidí, kteří se přišli malému Počítači poklonit a přinesli mu dary. Přišli i tři strážci počítačových systémů. První Antispam dal Počítači hardware, druhý Firewall mu přidal software a třetí byl Hacker a ten řekl: „Až ti bude 18, dostaneš vir.“ Když to král uslyšel, nechal Hackera vykázat.

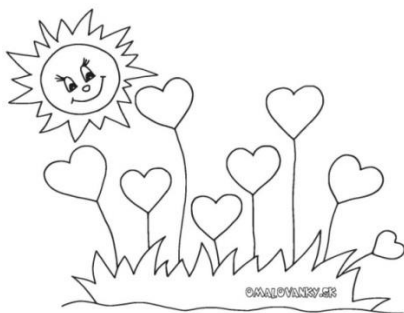
Počítač se vzdělával, učil se počítat. Všichni lidé, co ho viděli, říkali: „Jaký je to šikovný hoch, ale mohl by zhubnout, teď zabírá 3 místnosti.“ Počítač se rozhodl, že s tím něco udělá a všichni v království mu s tím pomáhali. Počítač byl co měsíc vždy menší, až nakonec stačila normální místnost.

Princ Počítač vyrostl, už mu bylo 17 let a za týden bude dospělý. Uběhl týden a Počítači bylo 18. Prince napadl vir. Král nechal svolat všechny doktory z okolí, ale žádný si nevěděl rady. Jednoho dne Google, rádce krále, navrhl, ať se zeptají Hackera. Hacker nakonec poradil: „Zeptejte se Wikipedie, u ní lze najít na všechno odpověď, ta vám poradí.“ Král hned běžel za Wikipedií a ta radila: „Ve vedlejším království žije Antivirka, ta jediná může prince uzdravit. Určitě vám pomůže.“

Celý rok se Antivirka snažila Počítač uzdravit, ale pořád to nebylo ono. I když se Počítač do Antivirky zamiloval, s jeho zdravotním stavem to stále nebylo úplně v pořádku. Navíc jejich lásce nepřál král Charles Babbage, otec Antivirky. Věděl totiž, že jeho dcera nemá antivirové schopnosti, Antivirka se pouze jmenovala, ale byla dcerou Charlese Babbage a Datyňky, vodní víly z Horních Datyň.

Proto nachystal na Počítač lest, aby zjistil, jestli Počítač jeho Antivirku doopravdy miluje. Charles Babbage svatbu povolil, ale na svatbu pozval i 11 skutečných antivirek z celé Slezské brány. Když si ve svatební den šel Počítač pro nevěstu, nabídl mu Charles Babbage 12 zahalených antivirek. Počítač si měl vybrat podle toho, která z nich mu svou přítomností způsobí nejrychlejší spuštění jeho systému.

A bylo po problému! Počítač našel svou opravdovou antivirku Avastku, která mu okamžitě obnovila všechny systémy. Král Babbage se tak zbavil nechtěného ženicha a svou dceru poslal na kurz strážců počítačových systémů do USA, aby zapomněla na svou první nešťastnou lásku. Za měsíc se konala svatba Počítače s Avastkou. A žili spolu šťastně v království Computerland až dokonce všech počítačových systémů. Měli spolu spoustu malých antivirátek a kdo ví, jestli nějaké z jejich potomků nemáte nainstalováno v počítači i vy.

Byl jednou jeden počítač

Marek Gřunděl, 9. A třída

Byl jednou jeden Martin, bydlel ve Vratimově a měl mladší sestru Kláru. Jednou si Martin šel hrát svou oblíbenou počítačovou hru, ale dnes se mu na obrazovce objevil panáček a řekl: „Já jsem Antivir a potřebuji tvoji pomoc.“ Martin se divně zatvářil a řekl: „Tak dobře, jak ti můžu pomoci?“ zeptal se. Najednou Antivir vytáhl z kapsy takovou pistolku, namířil s ní na Martina a vtáhl ho do počítače. Martin najednou uviděl nádherný svět her úplně jinak než dosud. Antivir začal vzrušeně mluvit: „Potřebujeme pomoci proti zabijáckým počítačovým virům. Já a moji kamarádi to sami nezvládneme. Tak co, pomůžeš nám?“ zeptal se. Martin svou pomoc ochotně přislíbil, vždyť na něj Antivir mířil pistolí.

Martin a Antivir šli spolu za jeho kamarády: za princem Googlu, královnou Facebooku a vílou Seznamu. Martin se taky představil a zeptal se, jak vypadají ty viry a jak se jmenují. Pak se také zajímal, jak s nimi chtějí bojovat. Počítačová přátelá ho seznámili se svou strategií. Byla to dobře promyšlená lest. Princ Googlu dohodl rozhodující bitvu na windowsovských pláních.

V domluvený čas šli Martin, Antivir a jeho kamarádi na bitevní pole dřívě, aby tam nachystali pasti. Vykopali díry, přikryli je a do nich umísili koše. Potom si na svoji základnu donesli hodně jídla, protože nevěděli, jak dlouho bude bitva trvat. Taky si tam nanosili dřevo a provazy a udělali si luky, šípy i pochodně.

A najednou se to stalo. Všechny aplikace v počítači začaly fungovat zmateně. Byl to jasný signál, že přicházejí viry. Bitva začala. První zaútočily viry, někteří spadli do zakrytých košů. Potom začal Antivir a jeho přátelá bránit svůj počítač, co jim síly stačily. Vyběhli a bojovali tělo na tělo. Najednou jako zázrakem začaly viry omdlévat a rozplývat se. Martin a jeho přátelá nemohli uvěřit vlastním očím. Teprve později se vysvětlilo, že když Martinova sestra Klára mu nesla do pokoje svačinu, Martina nenašla a uslyšela jen válečný křik z počítače. Došlo jí, že se něco stalo a zavolala na pomoc maminku, která pracovala jako programátorka. Maminka okamžitě zasáhla a viry zneškodnila. Byla velmi překvapená, když po znovuoobnovení počítačového systému se na obrazovce objevil její syn. „Martine, okamžitě domů k večeři!“ křičela maminka.

Martin se rozloučil se svými spolubojovníky a od té doby se z něj a Antivira stali nejlepší kamarádi.

Byl jednou jeden počítač

Lenka Romanová, 9. A třída

To bylo hodně dávno, co se stala tahle úžasná věc. Trošku vám přiblížím situaci, ať každý ví, o co jde. A jak začíná většina pohádek, tahle taky tak začne.

Žil byl jeden mladý hoch, jehož jedinou zálibou byl počítač. K jeho smůle se s ním nikdo nebavil, protože byl tišší typ kluka s pihami na obličejích a zrzavými vlasy. Taková černá ovce rodiny. Žil s macechou, dvěma nevlastními sestrami a nevlastními bratry. Tatínka, ačkoliv ho neměl, měl nejraději. Zemřel mu, víte, ve válce. A pravá maminka zahynula při porodu. Alan, tak se ten kluk jmenoval, každou noc přesně ve 12 hodin v noci chodil na hřbitov zapálit svíčku tatínkovi. Avšak tajně, aby nebyl pro smích ještě víc. Vždy tam byl 3 až 7 minut, protože to byla dvě nejšťastnější čísla tatínka.

Tak to chodilo noc za nocí, měsíc za měsícem, rok za rokem. Škola, počítač, hřbitov, spánek. Pořád dokola. Někdy už ani nevěděl sám, co je skutečnost a co se mu jen zdá. Uplynuly 3 roky, bylo 12 hodin v noci a Alan, který šel na hřbitov, slyšel divné zvuky. Takové roztomilé, ale nahánějící hrůzu. Pro jistotu šel dál a nedal se zastrašit. Když najednou se před Alanem objevili 2 duchové. Jeden byl takový velký a z jeho rysů se dalo přecíst GOOGLE a druhý byl vlastně kostička s nožičkami, ručičkami a očkami roztomilýma jako malé lední medvídek. Říkal si Minecraft. Alan, jehož pohled byl, jakoby měl zemřít, nevěděl, co má dělat. Rád by se bránil, ale zmohl se jen na otevření pusy a zmatené křičení. A jelikož duchové byli hodní, lekli se ho a udělali to samé. Alan se zamyslel a zmlknul. Zeptal se jich: „Co po mě chcete?“ A Minecraft řekl: „Bylo nám tě líto, jak se tak trápíš kvůli otci a bez kamarádů, tak jsme se rozhodli, že ti splníme ti 3 jakékoliv přání. „ Alanovi se rozzářily oči a řekl: „Moc bych si přál vidět tatínka.“ A z čista jasna se vynořil z mlhy zdatný svalnatý voják s přilbou na hlavě. Alanovi i tatínkovi se vyhruly slzy do očí a Alan zapomněl na svá další 2 přání. Přišli domů a všechno řekli maceše a dětem. Macecha, protože byla zlá, se na Alana naštvála a vyhodila ho i s tatínkem na ulici, kde zůstali přes noc. Spí a spí a něco slyší. Byl to Google a Minecraft, jak stojí ve 12 hodin v noci nad Alanem a říkají mu, že má ještě 2 přání.

„Chci vidět maminku.“ A maminka se v květovaných šatech vynořila z tmy. Uviděla syna a svého muže a hrnuly se jí slzy do očí. „Ještě mám jedno přání,“ řekl Alan. „Chtěl bych krásný dům s koňmi, velkou zahradou a plno kamarádů.“ Najednou se ocitli v posteli se saténovou peřinou a sametovým polštářem. Alan samým štěstím usnul. Ráno se probudil, a myslel si, že to byl jenom sen. Rozhlédl se kolem sebe a viděl, že je to opravdové. Od té doby je Alan nejšťastnější kluk na světě. Žil se svými skutečnými rodiči. Později našel svou pravou lásku jménem Katharina, kterou nadevše miloval a ona milovala jeho. Měl jednoho syna a jednu dcerku. Konec konců, jak už to v pohádkách bývá, skončilo to krásně a šťastně. A jestli neumřel, žije si svou pohádku dodnes.

Byl jednou jeden počítač

Adrian Velčovský, 7. třída

Za sedmero tlačítka, za sedmero ovladači a sedmero krabičkami v rodinném domečku žil stolní počítač jménem Asus. Popravdě řečeno nebyl to žádný rychlík, měl malou grafickou kartu a slabý internet, ale byl hodný a upřímný. V tom domě se také nacházel další počítač, byl to laptop rychlý a velmi dobře moderně zařízený, drzý a namyšlený. Jmenoval se Apple. Oba měli hodného pána, který ale potřeboval rychlý počítač, a proto moc Asuse nepoužíval.

Apple stále dokola Asuse otravoval. Posmíval se mu, že ho nepoužívá tak hodně jako Apple. Asus musel každý den snášet nářky a posměšky od toho namyšleného laptopa. Jednoho dne Asuse postihl VIR, který mu každou chvíli přepínal režimy. Například když Asus se aktivoval, VIR mu přepnul režim na Úsporný režim, pak ho zapnul a po chvíli znovu vypnul. S Asusem se ten VIR táhl 3 týdny, po třetím týdnu se dostal do nebezpečné fáze, kdy by jen málokterý stolní počítač vyvázl v pořádku.

Asus se zapojil do počítačové hry, kterou v sobě měl nainstalovanou. Byla to hra jménem World of Tanks (W.o.T). V historii hry byly zaznamenány odehrané hry, ve kterých se později postupně nacházel. Když se vzbudil, ocitl se v garáži v tanku, do kterého byl nucen nastoupit mluvícím plastovým vojáčkem. Sice se vzpíral a nechtěl, ale stejně ho donutili. Jakmile byl v tanku, otevřely se vrata a tank se rozpohyboval sám od sebe. Vyjel ven a první jeho pocit byl, že se cítil jako v pekle. Byla tam všude láva, pálivá půda a skála, na které byl palác a pod ním stály pekelné tanky střelící na Asuse ve velmi silně obrněném tanku. Asus do nich zahájil palbu a zabil je dvěma ranami. Tank vjel do paláce a tam byl vůdce všech pekelných tanků. Vůdce ho znehybněl jedním výstřelem, druhým poškodil dělo a třetím ho zapálil. Asus to však nevzdal, oheň uhasil a znovu zahájil střelbu. Nemohl ho však nijak zranit, protože pekelný pán měl více pancéřované vozidlo. Asus na něj však vyžrál jinak. Odjel z paláce a pekelný pán se vydal za ním a Asus ho nalákal do lávy. Asus spokojeně z pekla odjel a dojel do garáže. V garáži mu poděkovali za dobrý výkon a Asus se cítil spokojeně. Asus odpočíval v Úsporném režimu a pak byl zapojen zpět do normálního světa.

Když to vše vyprávěl Applovi, získal si jeho respekt a stali se z nich kamarádi. Do dalších bitev proti virům pak šli vždy spolu.

Byl jednou jeden počítač...

Adéla Šodková, 9. A třída

Za devatero horami žil ve Vratimově v jedné rodině s dětmi počítač. Každý den si na něm děti hrály různé hry a rodiče hledali informace do práce. Chodilo to tak každý den už pět let, až si jednoho dne řekl, že už je starý a měl by jít na skládku. Vzpomněl si, že nejbližší skládka je v Řepištích. Všechno si promyslel a naplánoval si, v jaký den a kudy vyrazí.

Když v úterý ráno odešly děti do školy a rodiče do práce, vzal si počítač monitor, počítačovou skříň a do batůžku si hodil myš a bedničky od počítače a vydal se na skládku do Řepišť. Cestou potkal notebook a povídá: „Ahoj, notebooku, kam se chystáš?“ zeptal se počítač svého nového kamaráda. „Ale, jdu se jen tak projít. Už jsem unavený z toho každodenního používání. A ty?“ odpověděl mu notebook. „Máš pravdu,“ řekl počítač, „já jdu na skládku. Už se mi zdá, že jsem starý. To víš, každý den na mně děti hrají hry a jejich rodiče hledají informace do práce, a tak se mi zdá, že jsem už opotřebovaný. I jejich syn Adam říká, že by chtěl lepší počítač.“ „Aha, to je mi líto. Doufám, že tak taky nedopadnu,“ odpověděl mu na to notebook.

A tak šli a šli. Najednou se počítač zastaví a povídá: „Víš co, mě se na tu skládku tak nechce.“ „Mám nápad,“ blesklo notebookovi hlavou, „půjdem za mým známým do servisu. Když je se mnou někdy problém, třeba když mám v sobě nějakou zlou vílu Virus, tak mě tam dají a za pár dní jsem jako nový.“ „Aha, tak jo!“

Obrátili se proto zpátky a namířili si to rovnou do servisu. Mezitím, co byla dvojice notebook a počítač v servisu, se domů ve 3 hodiny odpoledne vrátily děti Novákovy a po chvíli i jejich rodiče. „Mami, někdo nám ukradl počítač,“ ozývalo se z dětského pokoje. Rodiče přiběhli do pokoje a koukají kolem sebe: „Co se to stalo?“ ptá se maminka. Tatínek nechápavě zírá.

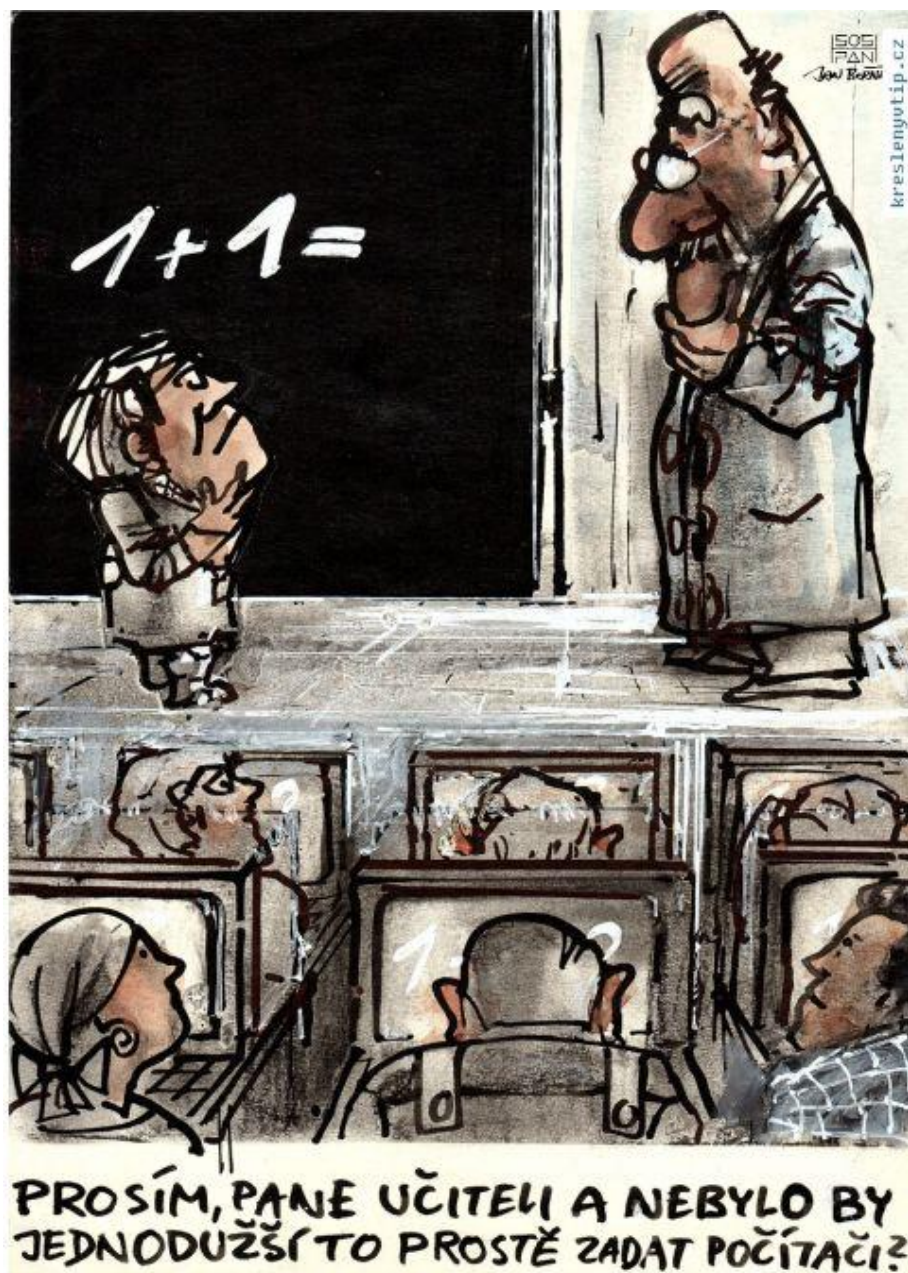
A mezitím, co u Nováků řeší, kde se počítač poděl, v servisu přišel na řadu počítač a povídá: „Dobrý den, víte, už si připadám starý a opotřebovaný, ale na skládku se mi ještě nechce. Nedalo by se s tím něco udělat?“ „Ale to víte, že dalo,“ odpověděl pan technik a dal si počítač na stůl. „Chce to vyčistit, odstranit zlou vílu Virus a přeinstalovat systém. Ještě dneska se na to podívám, stejně už nemám moc co na práci.“

A jak pan technik řekl, tak taky udělal. Po pár hodinách opravování byl počítač jako nový.

„A je to. Teď byste měl fungovat jako nový,“ řekl pan v servisu. „Děkuji Vám pane techniku, jste moc hodný,“ poděkoval počítač a ještě se zeptal: „A kolik budu platit?“ „Pošlu majitelům fakturu. Odkud jste?“ Zeptal se opravář. „Patřím rodině Novákových.“ „Ááá, tak ty znám, oni bydlí tady kousek ve Vratimově, že?“ „Ano prosím,“ odpověděl počítač, seskočil ze stolu, rozloučil se s prodávacem a šli spolu s kamarádek notebookem domů.

Když přišli před dům, kde bydlí rodina Novákových, počítač se rozloučil se svým novým kamarádem notebookem a povídá mu ještě: „Děkuji, že jsem tě poznal, nebýt tebe, tak už dávno ležím na skládce v Řepištích. Ještě jednou díky.“ „Ale to ani nestojí za řeč.“ Po chvílce se rozloučili a notebook si šel svojí cestou domů.

Přišel ke dveřím a v 7 hodin zazvonil na zvonek u dveří. Rodina zrovna večeřela a přišla otevřít maminka a povídá: „Podívejte, kdo se nám vrátil! Počítač!“ Děti a tatínek přiběhli ke dveřím a byli rádi, že je už zpátky doma. „Kde jsi byl?“ zeptal se ho Adam. „Nejdříve jsem chtěl jít na skládku, protože jsem si připadal, že jsem už moc starý. Navíc i ty jsi říkal, že bys chtěl nový a lepší počítač. Tak jsem šel pryč. Ale pak jsem si to rozmyslel a říkal jsem notebookovi, kterého jsem potkal cestou, že se mi už na tu skládku moc nechce, a tak mi poradil, že mě zavede ke známému do servisu. No a tak mě pan technik opravil a jsem tady. Měl bych fungovat jako nový.“ „Tak to jsme rádi, že ses nám vrátil,“ řekly děti. Od té doby používají počítač méně, aby se tolik neopotřeboval a vydržel jim déle.

Školní svět vydala Základní škola Vratimov, Masarykovo náměstí. Na mimořádném soutěžním čísle se podíleli žáci 6., 7. a 9. tříd pod laskavým vedením paní učitelky Lucie Parčíšové a Paolíny Kožušníkové, skolni.svet@gmail.com.

Toto vydání je koncipováno jako almanach žákovských prací pro potřeby předčítání žáků 2. stupně žákům 1. stupně v rámci Mezinárodního týdne čtení dětem.